

2017. április 27. csütörtök

Jn 3, 31-36

„Aki fölülről jön, mindenkit fölülmúl. Aki a földről való, az földies és földiekről beszél. Aki a mennyből jön, fölülmúl mindenkit.” Számomra nagyon megosztó ez az evangéliumi rész, ítélő, és nehéz összeegyeztetnem a bennem élő szeretet-Isten képével. Az üzenete nekem, épp ezért, talán eltérni látszik a témától.

Azt gondolom, hogy mindannyian az Atya gyermekei vagyunk, kivétel nélkül. Hogy ki hogy éli meg nap, mint nap a hozzá kötődést, a vele egységben létet, az azt hiszem, döntéseink és személyiségünk függvénye. Lehet a földet nézve, és lehet az égre tekintve járni. Az a kérdés, hogy hová helyezzük a hangsúlyokat az életünkben. Egy keleti közmondás szerint a tanulás útjának elején az ember központja a fejében van, majd a bölcsesség felé közeledve ez a központ leszáll a szívébe (és legvégül a gyomrába!). Eddigi életem során azt tapasztaltam, hogy akkor élhettem át a legszebb és legfelemelőbb élményeket, amikor nem az agyam, nem a pénzem vagy az időm határozott meg engem, hanem amikor könnyű voltam az önként vagy önkéntelenül (-hiszen mégiscsak ebben a világban élünk) magamra aggatott terhektől. Ekkor éreztem magam a legközelebb az Istenhez. És azt hiszem, meggyőzően beszélni az Istenről (nagy szavakkal élve: tanúságot tenni róla) is csak az ilyen pillanatokkal kapcsolatban tudok.

Ezekért a pillanatokért szeretnék most hálát adni, Istenem. És szeretnék hálát adni azokért az emberekért is, akiknek ez nem csak pillanatokra sikerül, hanem az egész életükkel tesznek tanúságot Rólad.

Garay-Kiss Dorka (Budapest)